

му, и го назначилъ неограниченъ предводителъ по море и по сухо. Алкивиадъ съсъ сълзы пріелъ тѣзи доказа-телства за расположеііе то на съгражданы тѣ си и тукъ въ народно то събраніе, много оплаквали негова та горчива съдѣба.

Но на Алкивиада было уречено второй пѣть да испыта колко не ё трайно и постоянно расположеііе то на народа. Той са завърнѣлъ въ Самосъ и станѣлъ съ флота не далечъ отъ града Ефесъ, до като Лисандръ, съ пелопонесскія флотъ, са намѣрвалъ въ пристанище то на този градъ. Веднѣжъ Алкивиадъ, за кѣсо време, отдаличилъ са отъ своя флотъ и предалъ главно то началство на едного отъ подчинены тѣ си водачи, съсъ строго повелѣніе, да не стѣпва въ сраженіе. Но Лисандръ са сумѣсълъ хитро да са въсползова съ Алкивиадово то отсъствіе, — той излѣзълъ изъ пристанище то и нападнѣлъ на аѣинскія флотъ, на който екипажътъ не былъ приготвенъ да посрѣшне таквозъ нападанье. Когато Алкивиадъ са върнѣлъ, видѣлъ, че флотъ тѣ былъ изложенъ на страшно поразяванье — и не могълъ вече да поправи работы тѣ. Аѣинскій тѣ народъ, при извѣстіе то за туй поразяванье, излѣзълъ вѣнъ отъ себеси отъ ярость и лишилъ отъ полководскія чинъ Алкивиада, на когото отдали сичка та вина. Съ такъвзи начинъ, този человекъ, който преди малко бѣше като кумиръ на народа, испаднѣлъ пакъ отъ вышина та на величіе то си.

Той отишелъ въ Фракія, дѣто ёще по напредъ былъ си направилъ крѣпость. Но никога не угасвала въ него любовь та къмъ отечество то му. Когато Аѣинскій тѣ флотъ са нахождалъ при Егосъ-Потамосъ (405) и войны тѣ безгръжно были са распылѣли по брѣга, ради грабежъ, макаръ и да ги угрозявала Лисандрова та близость, — Алкивиадъ, като видѣлъ сичка та опасность на тѣхно то положеніе, явилъ са при Аѣинскія водачъ и му са обѣщавъ въ кѣсо време да принуди непріятеля на сраженіе, ако само той му даде участіе въ началство то. Но водачъ тѣ му отказавъ: „Алкивиадъ вече нѣма на